

Книга Даниїла - Номер сто дев'яносто шість

Пророчі паралелі та Боже розчарування: Шлях одкровення Божого народу останніх днів у 10-му розділі Об'явлення

Jeff Pippenger
2024-04-27

У десятому розділі Книги Об'явлення, де представлена історія першої та другої ангельських вісток, Іван, як символ Божого народу останніх днів, був задалегідь попереджений, що в історії, яку він символічно уособлював, станеться розчарування, і це розчарування було тим елементом історії першої та другої ангельських вісток, який був запечатаний для розуміння міллеритів, щоб випробувати їхню віру.

І голос, який я почув з неба, знову заговорив до мене і сказав: Підійди й візьми книжечку, що відкрита в руці ангела, який стоїть на морі й на землі. І я підійшов до ангела й сказав йому: Дай мені книжечку. А він сказав мені: Візьми її та з'їж; і вона зробить твоє нутро гірким, але в устах твоїх буде солодкою, як мед. І я взяв книжечку з руки ангела й з'їв її; і в устах моїх вона була солодкою, як мед; але щойно я її з'їв, моє нутро стало гірким.
Об'явлення 10:8–10.

У десятому вірші Іван представляє історію від 11 серпня 1840 року, коли могутній ангел зійшов із книжечкою в руці, аж до Великого Розчарування 22 жовтня 1844 року. Перш ніж він символічно зобразив ту історію, йому голос, який він чув із неба, сказав, що коли він з'їсть книжечку, «вона зробить твоє черевце гірким, але в устах твоїх буде солодкою, як мед». Гірке розчарування випробувало віру міллеритів, і для них не було найкращим знати про те розчарування до його настання, але Іван представляє людей останніх днів, які повинні знати факти, пов'язані з окресленням подій, що становлять історію послань першого й другого ангелів.

Та священна історія свідчить, що на людей останнього часу прийде випробування, і це буде випробування, засноване на чомусь, чого їм краще було б не розуміти задалегідь; проте це не було тотожним досвідом міллеритів, хоч воно цілком узгоджувалося з описом подій, що їх представляють перший і другий ангел, бо Сім Громів також символізують «майбутні події, які будуть відкриті у своєму порядку».

Хоча Божому народові останніх днів належить знати основоположну історію міллеритів, він здійснить таку саму послідовність подій, як і міллеріти; однак те, чим були випробувані міллеріти — про що їм було краще не знати наперед — стане іншим випробуванням, спричиненим елементом, що був запечатаний до часу, коли настане пора для Лева з племені Юдиного розпечатати Об'явлення Ісуса Христа, що відбувається в прихованій історії сорокового вірша одинадцятого розділу книги Даниїла.

Те, що було запечатано, було призначене, щоб випробувати Божий народ останніх днів, і це випробування узгоджувалося з віхою, на якій були випробувані міллеріти, бо чи в першому

сповненні в історії міллеритів, чи в останньому сповненні останніх днів, «Сім Громів» було "окресленням подій" "які мали бути відкриті по порядку".

Те, що здебільшого лишалося непоміченим, полягає в тому, що, як Іван представляє історію зішестя Христа з книжечкою 11 серпня 1840 року аж до Великого розчарування 22 жовтня 1844 року, ця сама історія також була представлена зішестям другого ангела 19 квітня 1844 року. Перше розчарування можна розуміти як розчарування Івана, який, після того як з'їв книжечку 11 серпня 1840 року, зазнав розчарування 19 квітня 1844 року. Коли настало те розчарування, другий ангел зійшов із «писанням» у руці.

Іншому могутньому ангелові було доручено зійти на землю. Ісус поклав йому в руку сувій, і коли він зійшов на землю, він вигукнув: «Вавилон упав, упав». Тоді я побачила, як розчаровані знову звели очі до неба, з вірою та надією очікуючи явлення свого Господа. Але багато хто, здавалося, залишався в заціпенінні, наче спали; проте я бачила слід глибокого смутку на їхніх обличчях. Розчаровані побачили з Писання, що вони перебувають у часі зволікання і що їм слід терпляче чекати здійснення видіння. Ті самі підстави, які спонукали їх очікувати свого Господа в 1843 році, спонукали їх очікувати Його і в 1844 році. І все ж я бачила, що більшість не мала тієї енергії, яка вирізняла їхню віру в 1843 році. Їхнє розчарування охолодило їхню віру. Ранні твори, 247.

Мілеритська історія, яку Іван подає в десятому розділі, — це історія першого, а також другого ангела. Сходження першого ангела зі звісткою і сходження другого ангела зі звісткою позначають початок відповідних історій, які обидві закінчилися розчаруванням, хоча Іван більш безпосередньо показує всю історію обох ангелів. Навіть після 22 жовтня 1844 року, коли третій ангел з'явився зі звісткою, розчарування, спричинене бунтом 1863 року, дає третє свідчення періоду, що починається зі звістки й закінчується розчаруванням.

Перше розчарування руху третього ангела 18 липня 2020 року було паралельно до першого розчарування міллеритів. Одна істина була запечатана, так само як істина 1844 року була запечатана Господом, який тримав Свою руку над помилкою в деяких числах, яка спричинила перше розчарування міллеритів. Коли згодом цю помилку зрозуміли, її було розпечатано, бо Лев з племені Юдиного відняв Свою руку. Помилка 18 липня 2020 року була спричинена відмовою визнати, що Його рука була піднесена 22 жовтня 1844 року, коли Він проголосив: "часу більше не буде".

Чи йшлося про Філадельфійський рух, пов'язаний із першим розчаруванням першого ангела, чи про перше розчарування Лаодикійського руху третього ангела, Його рука репрезентує віху. 19 квітня 1844 року і 18 липня 2020 року розчарування спричинило період розсіяння. Ті, кого було зібрано або 11 серпня 1840 року, або 11 вересня 2001 року, були розсіяні, і після цього Христос почав вдруге збирати Свій народ.

Він почав збирати народ 11 вересня 2001 року, бо, як це представлено хрещенням Христа, саме коли сходить божественний символ, він починає збирати своїх учнів, а не раніше. Потім, після розсіяння, Христос вдруге збирає свій народ. Христос збирав своїх учнів, починаючи зі свого хрещення, а після розсіяння, спричиненого хрестом, він почав збирати

своїх учнів удруге. Пророчий факт другого зібрання, що почалося в липні 2023 року, був частиною того, що було запечатано 18 липня 2020 року, хоча це було очевидним елементом історії міллеритів.

У сороковому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла звір із безодні вийшов і вбив обидва роги звіра із землі у 2020 році. У липні 2023 року Господь розпочав удруге збирати Свій народ останніх днів. Процес збирання представлений у священній міллеритській історії, і в тій історії є два історичні свідки того, як Він удруге збирає Свій народ. Процес збирання є пророчим елементом, який був запечатаний до липня 2023 року. Праця збирання Його народу вдруге здійснюється під час історії Української війни, безпосередньо перед повторним обранням восьмого президента, що є із семи.

11 серпня 1840 року Господь зібрав міллеритський рух і позначив це зібрання представленням таблиці 1843 року, яку було опубліковано у травні 1842 року. Ця таблиця відображала основоположне послання, бо тоді Він закладав підвалини міллеритського храму. Зішестя ангела з десятого розділу Об'явлення 11 серпня 1840 року є паралеллю до хрещення Христа, яке, серед іншого, ознаменувало початок вибору Христом Своїх учнів.

Із покликання Івана, Андрія та Симона, а також Филипа і Нафанаїла, розпочалося заснування християнської церкви. Іван спрямував двох своїх учнів до Христа. Тоді один із них, Андрій, знайшов свого брата і покликав його до Спасителя. Потім був покликаний Филип, і він пішов шукати Нафанаїла. Бажання віків, 141.

Праця Вільяма Міллера від часу кінця 1798 року до 11 серпня 1840 року уособлювала служіння Івана Хрестителя, але коли зійшов ангел десятого розділу Об'явлення, як це було прообразлено зішестям Святого Духа під час хрещення Христа, Господь «зібрав» Своїх засадничих учнів. Ці два свідки засвідчують, що Христос зібрав Свій народ останнього часу 11 вересня 2001 року, коли зійшов ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення, але, як і з міллеритами, їх мали випробувати елементом Семи Громів, що був запечатаний, і тоді Господь вдруге збере Свій народ.

Друге збирання Божого народу останнього часу почалося в історії, представленій на самому кінці одинадцятого вірша одинадцятого розділу книги Даниїла, безпосередньо перед перемогою Путіна над Україною і безпосередньо перед дванадцятим віршем, де завершується пророче свідчення Росії та Путіна. Отже, одинадцятий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла узгоджується з одинадцятим віршем одинадцятого розділу книги Об'явлення, адже саме там двоє свідків повертаються до життя.

У священній міллеритській історії Господь почав вдруге збирати Свій народ після розчарування 19 квітня 1844 року, і засобом, який Він тоді використав для збирання Свого народу, було усвідомлення того, що у них сповнювався час зволікання, описаний у притчі про десять дів у 25 розділі Євангелія від Матвія, а також у 2 розділі книги пророка Авакума. Щоб міллеріти усвідомили свій стан і повернулися, вони мали визнати себе представленими у Божому пророчому Слові. Вони повинні були побачити, що є Божим народом на протигагу тим, хто лише називав себе Його народом. Збираючи Свій розчарований народ,

Він подавав образ знамена, піднесеного для народів, тим самим підкреслюючи відмінність між Своїм справжнім, хоча й розчарованим, народом і тими, хто лише називав себе Його народом.

І того дня постане корінь Єсея, що стане знаменом для народів; до нього звернуться язичники, і спочинок його буде славний. І станеться того дня, що Господь знову, вдруге, простягне свою руку, щоб повернути решту свого народу, що залишиться, з Ассирії, і з Єгипту, і з Патросу, і з Кушу, і з Еламу, і з Шінару, і з Хамату, і з островів моря. І він підніме знамено для народів, і збере вигнанців Ізраїля, і згромадить розсіяних Юди з чотирьох кінців землі. Ісаїя 11:10-12.

Коли пророк Єремія представляє тих, хто був розчарований 19 квітня 1844 року, він зазначає, що більше не належить до «зібрання насмішників», яке використовувало пророцтво 1843 року, що не справдилося, як доказ того, що ті, кого Єремія представляє, були лжепророками.

Не сидів я в зібранні насмішників і не веселився; сидів я сам через Твою руку, бо Ти наповнив мене обуренням. Єремії 15:17.

«Зібрання насмішників» вигнало тих, представлених Єремією.

Багатьох переслідували їхні невіруючі браття. Щоб зберегти своє становище в церкві, дехто погоджувався мовчати про свою надію; але інші відчували, що вірність Богові забороняє їм таким чином приховувати істини, які Він доручив їм. Немало було відлучено від спільноти церкви не з іншої причини, як лише за висловлення своєї віри в пришествя Христа. Дуже дорогими для тих, хто зносив це випробування своєї віри, були слова пророка: «Ваші браття, що ненавиділи вас, що виганяли вас заради Мого імені, говорили: Нехай Господь прославиться; але Він явиться на вашу радість, і вони посоромляться». Ісаїя 66:5. Велика боротьба, 372.

Коли Господь піднесе стяг язичникам, це станеться тоді, коли Він вдруге простягне Свою руку, щоб зібрати решту Свого народу — вигнанців Ізраїля. Це ті, що вже не сидять у "зібранні насмішників".

«Корінь Єсея» є символом двох кровних ліній: одна з юдаїзму, поєднана з кровною лінією поза юдаїзмом, і він представляє не лише кровну лінію Ісуса, але й є символом поєднання божественного з людським, бо піднесений стяг представляє народ, який навіки запечатаний у стані та досвіді поєднання божественного з людським, що також представлено в десятому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла символом «твердині». У десятому вірші час запечатування ста сорока чотирьох тисяч виводиться з пророчого розуміння твердині, яка є головою. В історії одинадцятого вірша та Української війни Господь вдруге простягає Свою руку, щоб зібрати вигнанців, які були розчаровані.

Отже, взявши свідчення одинадцятого розділу книги Даниїла за структуру, ми виявили вторгнення папства в пророчу історію безпосередньо перед недільним законом. Ми бачили працю республіканського рога, представленого Трампом, коли він стає восьмим — і він із

семи, — і починає процес поєднання церкви й держави. У нас є лінія відступницького рога протестантизму, як це представлено Маккавеями. У тій самій історії, представленій тими віршами, ми застосовуємо лінію Семи Громів, яка також є лінією притчі про десять дів, визначаючи досвід ста сорока чотирьох тисяч, а також лінію трьох ангелів, які окреслюють працю справжнього протестантського рога. Однією з подій для справжнього протестантського рога в тій історії є друге зібрання.

Друге зібрання відбулося в історії звістки другого ангела, і воно також відбулося в історії звістки третього ангела з 1844 по 1863 рік, встановлюючи двох свідків з історії міллеритів того, що Господь вдруге простягнув Свою руку, щоб зібрати Своє розсіяне стадо.

"23 вересня Господь показав мені, що Він вдруге простяг Свою руку, щоб повернути останок Свого народу, і що в цей час збирання слід подвоїти зусилля. Під час розсіяння Ізраїль був уражений і розтерзаний, але тепер, у час збирання, Бог зцілить і перев'яже Свій народ. Під час розсіяння зусилля, спрямовані на поширення істини, мали лише малий вплив, приносили мало або й нічого; але під час збирання, коли Бог простяг Свою руку, щоб зібрати Свій народ, зусилля для поширення істини матимуть свій задуманий результат. Усі повинні бути єдині та ревні в праці. Я бачила, що неправильно комусь посилатися на розсіяння як на приклади, що мають керувати нами тепер, у час збирання; бо якби Бог тепер зробив для нас не більше, ніж зробив тоді, Ізраїль ніколи б не був зібраний." Ранні твори, 74.

У додатку до «Ранніх творів» сестра Вайт пояснює щойно процитований коментар:

3. Видіння про те, що Господь «вдруге простяг Свою руку, щоб повернути останок Свого народу», на сторінці 74, стосується лише єдності та сили, що колись існували серед тих, хто очікував Христа, і того факту, що Він почав знову об'єднувати й підносити Свій народ. Ранні твори, 86.

Священна історія Семи Громів, що охоплює період від 11 серпня 1840 року до 22 жовтня 1844 року, була прообразом священної історії від 22 жовтня 1844 року до повстання 1863 року. Лінія за лінією: перша історія була ілюстрацією мудрих дів, а друга — ілюстрацією нерозумних дів. Обидві історії починалися тоді, коли ангел зійшов із вісткою, яку належало з'їсти. Прибуття ангела в обох історіях започаткувало випробувальний процес, що спричинив розсіяння, і до 1849 року сестрі Вайт було показано, що Господь знову простягає Свою руку вдруге, цього разу щоб зібрати тих, хто був розсіяний 22 жовтня 1844 року.

Вони були розсіяні Великим розчаруванням, як і мудрі 19 квітня 1844 року були розсіяні своїм першим розчаруванням. Друге зібрання засвідчило, що Господь «почав знову єднати та піднімати Свій народ». На другому зібранні праця Господа включає піднесення знамена, яке об'єднане навколо звістки і чия людська природа поєднана з Його божественною. Мета цього знамена — покликати інше Боже стадо вийти з Вавилона, і це звершується, коли чоловіки та жінки бачать знамено.

Знамено — це воїнство тих, які в час випробування недільним законом поєднали свою людську природу з божественністю Христа. Отже, друге зібрання виявляє «корінь Єсея»,

який буде піднесений, несучи подвійний пророчий символізм Рут — язичниці, яку збирає знамено, з'єднуючи її з Воозом, що є символом ста сорока чотирьох тисяч, а також символом Викупителя, який заплатив за Рут викупну ціну і був її близьким родичем. У втіленні, коли божественна природа Христа з'єдналася з палою людською плоттю, Він став нашим близьким родичем. Піднесене знамено — це ті, кого об'єднало послання, які завершують працю з поєднання своєї людської природи з божественністю Христа напередодні недільного закону.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Цінування Біблії зростає з її вивченням. Яким би шляхом не пішов дослідник, він знайде явленими безмежну мудрість і любов Бога.

Значення юдейського устрою ще не повністю збагнене. Величні й глибокі істини відображені в його обрядах і символах. Євангеліє — ключ, що відкриває його таємниці. Через пізнання плану викуплення його істини стають зрозумілими. Нам даровано привілей розуміти ці дивовижні теми набагато більше, ніж ми розуміємо нині. Ми покликані осягати глибини Божі. Ангели бажають зазирнути в істини, які відкриваються людям, що зі скрушеними серцями досліджують Слово Боже і моляться про більшу довжину й ширину, глибину й висоту того пізнання, яке лише Він може дати.

Коли ми наближаємося до завершення історії цього світу, пророцтва, що стосуються останніх днів, особливо потребують нашого вивчення. Остання книга Нового Завіту сповнена істини, яку нам потрібно зрозуміти. Сатана засліпив розум багатьох, тож вони раді будь-якому приводу, щоб не робити Об'явлення предметом свого вивчення. Та Христос через Свого слугу Івана тут відкрив, що буде в останні дні, і Він говорить: «Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова цього пророцтва, і додержуються того, що в ньому написано». Об'явлення 1:3.

«Оце є життя вічне, — сказав Христос, — щоб вони пізнали Тебе, єдиного істинного Бога, та Ісуса Христа, якого Ти послав». Івана 17:3. Чому ми не усвідомлюємо цінності цього знання? Чому ці славні істини не палають у наших серцях, не тремтять на наших устах і не просякають усе наше єство?

Дарувавши нам Своє слово, Бог наділив нас усією істиною, необхідною для нашого спасіння. Тисячі черпали воду з цих джерел життя, однак вони не міліють. Тисячі поставили перед собою Господа, і, споглядаючи, перемінювалися в той самий образ. Їхній дух палає в них, коли вони говорять про Його характер, розповідаючи, ким для них є Христос і ким вони є для Христа. Але ці шукачі не вичерпали цих величних і святих тем. Ще тисячі можуть долучитися до праці дослідження таємниць спасіння. У міру того, як роздумують над життям Христа та характером Його місії, промені світла щораз виразніше засяють при кожній спробі відкрити істину. Кожен новий пошук відкриватиме щось ще глибше й цікавіше, ніж було розкрито досі. Тема невичерпна. Вивчення втілення Христа, Його викупної жертви та посередницького служіння займатиме розум старанного дослідника, доки триватиме час; і, звівши погляд до неба з його незліченними роками, він вигукне: «Велика таємниця побожності».

У вічності ми пізнаємо те, що, якби ми прийняли те просвітлення, яке можна було отримати тут, відкрило б наш розум. Теми викуплення займатимуть серця, розуми й уста викуплених протягом нескінченних віків. Вони зрозуміють істини, які Христос прагнув відкрити Своїм учням, але яких вони через нестачу віри не змогли досягнути. Навіки віків відкриватимуться все нові й нові грані досконалості та слави Христа. «Крізь нескінченні віки вірний Господар дому виноситиме зі Своєї скарбниці нове й старе». Наочні уроки Христа, 132–134.